ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΚΛΑΡΑ ΜΠΟΟΥ ΚΙ' Η ΖΑΝΕΤ ΜΑΚΝΤΟΝΑΛΝΤ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

(Ἡ Ἀνναμπέλλα στὴν Οὐγγαρία, ξετρελλαμένη μὲ τοὺς Τσιγγάνους καὶ τὰ μαγικά τους βιολιά)

Ἡ Ἀνναμπέλλα

Ἡ περίφημη ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Κλάρα Μπόου βρίσκεται κατ' αὐτὰς στὸ Παρίσι. Τὰ κέντρα τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης ὅπου συχνάζει ἡ διάσημη βεντέττα εἶνε γεμᾶτα πάντα ἀπὸ κόσμο, ὁ ὁποῖος τρέχει νὰ τὴν δῆ. Μιὰ μέρα μάλιστα ἡ Κλάρα ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἐμοίραζε φωτογραφίες της μὲ τὴν ὑπογραφή της, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀριστοκρατικὰ ρεστωράν τοῦ Παρισιοῦ.

Τί ἔγινε τὴν ἡμέρα αὐτὴ στὸ ἀναφερόμενο κοσμικὸ ρεστωράν, δὲν περιγράφεται. Μαζεύτηκε σ' αὐτὸ τόσος κόσμος, ὥστε παρέστη ἀνάγκη νὰ ἐπέμβη στὸ τέλος ἡ ἀστυνομία καὶ νὰ κλείση τὶς πόρτες, γιατί ἀπὸ τὸν πολὺν συνωστισμὸ κινδύνευαν οἱ θαυμασταὶ τῆς ὡραίας βεντέττας νὰ πάθουν ἀπὸ ἀσφυξία!...

Μολαταῦτα κάποιος παρισινὸς ρεπόρτερ, ὁ ὁποῖος εἶδε τὴν Κλάρα Μπόου ἀπὸ πολὺ κοντά, δὲν ἔμεινε καὶ τόσο ἐνθουσιασμένος μαζύ της.

«*Ἡ περίφημη βεντέττα, γράφει, δὲν εἶνε καὶ τόσο ὡραία, γοητευτικὴ στὴν πραγματικότητα, ὅσο εἶνε στὴν ὀθόνη. Τὸ δέρμα της εἶνε ἄγριο καὶ γεμᾶτο μπιμπίκια. Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ δὲν διακρίνεται βέβαια στὸν κινηματογράφο. Ἀλλωστε ἡ Κλάρα θὰ μακιγιαρίζεται, μὲ πολλὴ προσοχή, ὅταν παίζει*».

Ἕνας ἄλλος ὅμως δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὴν Κλάρα Μπόου στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου μένει, γράφει ὅτι ναὶ μὲν ἡ διάσημη ἠθοποιὸς δὲν εἶνε τόσο ὡραία, ὅσο φαίνεται στὸν κινηματογράφο, ἀλλ' εἶνε πολὺ συμπαθητική, πολὺ χαριτωμένη, εὐγενικὴ κι' ἀφελὴς καὶ ἡ συντροφιά της εἶνε κυριολεκτικῶς γοητευτική.

Πάντως ὅλοι βρίσκουν, ὅτι ἡ Κλάρα Μπόου χάνει πολύ, μὲ τὰ κοστούμια σπὸρ ποὺ φορεῖ στὸν δρόμο, κι' ὅτι εἶνε πολὺ πιὸ θελκτικὴ μὲ τὰ ἐλαφρὰ φορέματα ποὺ φοράει μέσα στὸ σπίτι.

Ἡ Κλάρα ἀγαπάει πολὺ τὸ Παρίσι καὶ σκέφτεται νὰ μείνη στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα κάμποσον καιρὸ ἀκόμα.

* * *

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Κλάρα Μπόου, βρίσκεται αὐτὲς τὶς ἡμέρες στὸ Παρίσι καὶ ἡ περίφημη Ζανὲτ Μακντόναλντ.

Καὶ ἡ γόησσα αὐτὴ τῆς ὀθόνης δὲν περιορίζεται στὸ νὰ μοιράζη μόνο φωτογραφίες της μὲ ἰδιόχειρες ἀφιερώσεις, ὅπως ἡ Κλάρα Μπόου. Τραγουδάει καὶ παίζει στὰ καλύτερα παρισινὰ θέατρα κι' οἱ παρισινοὶ τρέχουν νὰ τὴν ἰδοῦν ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ τὴν θαυμάσουν. Ἀκοῦνε ἀχόρταγα τὴ γλυκειά της φωνή, κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὰ ὡραῖα της χείλη, χωρὶς τὴν μεσολάβησι κανενὸς μικροφώνου.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ξακουσμένη ἠθοποιὸς εἶνε τόσο ὡραία στὴν πραγματικότητα ὅσο καὶ στὸν κινηματογράφο. Τὸ σῶμα της εἶνε ἁρμονικώτατο, τὰ μάτια της πολὺ μεγάλα, ζωηρὰ κι' ἐκφραστικά, μ' ἕνα θαυμάσιο φωτεινὸ πράσινο χρῶμα. Τὰ μαλλιά της εἶνε πιὸ λαμπερὰ καὶ πιὸ χρυσᾶ κι' ἀπ' τὸ... χρυσάφι. Τὸ χαμόγελό της τέλος εἶνε θελκτικώτατο. Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ βεντέττα δὲν παίζει μόνον γιὰ δικό της ὄφελος στὰ παρισινὰ θέατρα. Εἶνε τόσο καλόκαρδη, ὥστε λαμβάνει συχνὰ μέρος σὲ διάφορες φιλανθρωπικὲς παραστάσεις. Τελευταῖα ἔπαιξε ὑπὲρ τοῦ «Συλλόγου Ἀναπήρων» καὶ ἡ εἰσπράξεις ἦσαν πολὺ ἱκανοποιητικές.

Ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Λεμπρὲν εὐχαρίστησε μὲ θερμὰ λόγια εὐγνωμοσύνης τὴν ὡραία ἠθοποιό. Καὶ ἡ Μακντόναλντ τοῦ εἶπε, μὲ πολλὴ μετριοφροσύνη:

—Δὲν εἶνε καὶ σπουδαῖο ὅ,τι ἔκανα ὥς τώρα, κ. πρόεδρε. Πρέπει νὰ κάνω πολὺ περισσότερα.

Ὅπως ἡ Κλάρα Μπόου, ἔτσι κι' ἡ Ζανὲτ Μακντόναλντ, λατρεύει τὸ Παρίσι. Τὴν συγκινοῦν πρὸ πάντων ἡ αὐθόρμητες κι' ἐγκάρδιες ἐκδηλώσεις τοῦ παρισινοῦ Κοινοῦ.

—Στὴν Ἀμερική, εἶπε στοὺς παρισινοὺς δημοσιογράφους ἡ θελκτικὴ βεντέττα, ὁ κόσμος δὲν εἶνε τόσο ἐνθουσιώδης, ὅπως ἐδῶ. Ἄλλωστε ἐμεῖς οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου πολὺ σπανίως μεθοῦμε μὲ τὶς ἐπευφημίες τοῦ Κοινοῦ. Παίζομε μόνο μπροστὰ στοὺς σκηνοθέτας καὶ τοὺς ἰμπρεσσάριους. καὶ ὅταν ὁ κόσμος χειροκροτεῖ τὸ παίξιμό μας στὴν ὀθόνη, ἐμεῖς δὲν ἀκοῦμε τίποτα!...

* * *

Στὸ στούντιο τοῦ Σινεμὰ—Πατέ, στὸ Παρίσι, γυρίζεται κατ' αὐτὰς ἕνα νέο ἀστυνομικὸ κινηματογραφικὸ ἔργον, μὲ τὸν τίτλο: «Ἕνα Ἀνθρώπινο Κεφάλι».

Σκηνοθέτης τοῦ ἔργου αὐτοῦ εἶνε ὁ Ζυλιὲν Ντιβιβιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε σκηνοθετήσει πρὸ ὀλίγων μηνῶν, μὲ πολλὴ ἐπιτυχία, καὶ τὸ περίφημο ἔργο: «Ἡ Κοκκινότριχα», τὸ ὁποῖον λίαν προσεχῶς θὰ προβληθῆ καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Τὴν καινούργια ταινία «Ἕνα Ἀνθρώπινο Κεφάλι», θ' ἀργήσουμε κάτω νὰ τὴν ἰδοῦμε στὴν Ἀθήνα, γιατί μόλις τώρα γυρίζεται στὸ Παρίσι. Φαίνεται ὡστόσο ὅτι εἶνε ἕνα πολὺ πρωτότυπο κι' ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος δρᾶμα.

Ὅπως σ' ὅλα τ' ἀστυνομικὰ ἔργα, πρόκειται πάλι γιὰ κάποιο ἔγκλημα, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ θεαταὶ ξέρουν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ποιὸς εἶνε ὁ ἔνοχος. Ὅ,τι μένει νὰ μάθουν εἶνε ἂν ὁ ἀστυνόμος θὰ μπορέση ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητα ἑνὸς ἀδίκως κατηγορουμένου ἀθώου.

Στὸ ἔργο αὐτὸ παίζουν ὁ διάσημος κίτρινος ἠθοποιὸς Ἰνκιζίνωφ στὸν ρόλο τοῦ φονηᾶ καὶ ὁ Χάρρυ Μπὸρ στὸν ρόλο τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ἡ περίφημη Τζίνα Μανὲς ἐνσαρκώνει πάλι θαυμάσια τὴν μοιραία γυναῖκα, στὸ πρόσωπο τῆς Ἔτνας, φίλης τοῦ ἐνόχου. Ἐπίσης ἡ χαριτωμένη ἀοιδὸς Ντάμια, τραγουδάει σ' αὐτὸ τὸ φίλμ διάφορα παθητικὰ τραγούδια, νέες της ἐντελῶς «κρεασιόν».

* * *

Ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ, ἡ ὁποία βρίσκεται τώρα στὸ Χόλλυγουντ, θυμώνει πολὺ ὅταν παρομοιάζουν τὸ παίξιμό της μὲ τὸ παίξιμο τῆς Γκρέτα Γκάρμπο.

—Μπορεῖ, λέει ἡ αἰνιγματικὴ βεντέττα, μπορεῖ νὰ θαυμάζω τὴν Γκρέτα, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ τὴν μιμηθῶ. Καθεμιὰ ἀπὸ μᾶς ἔχει διαφορετικὸ ταλέντο. Ἐκείνη εἶνε ἡ Γκάρμπο, κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Ντῆτριχ. Μὴ μὲ παραβάλετε λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ, μὲ καμμιὰ ἄλλη καλλιτέχνιδα, οὔτε καὶ μὲ τὴν Γκρέτα. Ἐγὼ θέλω νὰ ἔχω ἀτομικότητα στὸ παίξιμό μου, καὶ πιστεύω πὼς ἔχω ἀρκετή.

Ὅπως θὰ ξέρετε, ἡ μεγάλη καλλιτέχνις φορεῖ μὲ ἄτειρη χάρι τὰ ἀνδρικὰ κοστούμια, καθὼς τὴν ἔχουμε δεῖ ἄλλωστε σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ ἔργου «Μορόκο», τὸ ὁποῖο προβλήθηκε καὶ στὴν Ἀθήνα.

Καὶ στὸ νέο ἔργο ποὺ γυρίζεται τώρα στὸ Χόλλυγουντ, «Ἡ Ξανθὴ Ἀφροδίτη», ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ παρουσιάζεται πάλι ντυμένη ἀνδρικά, ἐπάνω στὴ σκηνὴ ἑνὸς μοῦζικ-χόλ.

Ἡ «Ξανθὴ Ἀφροδίτη» γυρίστηκε σὲ δυὸ γλῶσσες, γερμανικὰ καὶ γαλλικά, καί, καθὼς φαίνεται, ἡ Ντῆτριχ ξεπερνᾶει στὴν ταινία αὐτὴ σὲ τέχνη καὶ σὲ χάρι κάθε ἄλλη της δημιουργία.

Ἡ Τζίνα Μανές.

* * *

Ἡ τόσο ἀγαπητὴ στὸ Κοινὸν καὶ χαριτωμένη βεντέττα Ἀνναμπέλλα, βρίσκεται τώρα στὴν Οὐγγαρία, ὅπου γυρίζει ἕνα νέο φίλμ, μὲ τὸν ἁπλὸ τίτλο: «Μαρία».

Τὸ θέμα αὐτοῦ τοῦ ἔργου εἶνε παρμένο ἀπὸ ἕνα παλιὸ οὐγγαρέζικο θρύλο. Πρόκειται δηλαδή, ὅπως ἐξήγησε σχετικὰ ἡ Ἀνναμπέλλα, περὶ τοῦ μαρτυρίου μιᾶς γυναίκας καὶ μιᾶς μητέρας.

—«*Θ' ἀκούσετε ἀληθινὴ τσιγγάνικη μουσικὴ στὸ φίλμ «Μαρία»*, γράφει σ' ἕνα παρισινὸ περιοδικὸ ἡ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια. *Ἡ διάφορες τσιγγάνικες ὀρχῆστρες ποὺ ἀκοῦτε στὸ Παρίσι καὶ σ' ἄλλες εὐρωπαϊκὲς πόλεις, δὲν εἶνε τίποτα μπροστὰ στὴ γνήσια τσιγγάνικη μουσικὴ ποὺ ἀκούω ἐγὼ στὴν Οὐγγαρία, καὶ ποὺ θ' ἀκούσετε σὲ λίγο κι' ἐσεῖς χάρις στὸ φίλμ: «Μαρία». Τραγουδοῦν σ' αὐτὸ δύο χιλιάδες τσιγγάνοι καὶ τσιγγάνες! Γιὰ μένα ἡ Οὐγγαρία εἶνε μιὰ πολὺ ποιητικὴ χώρα. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδῶ ὅλες ἡ γυναῖκες εἶνε ὡραῖες καὶ τὰ δένδρα διαρκῶς ἀνθισμένα. Ἔχει ἐδῶ, πρὸ πάντων, ἀκακίες γεμᾶτες πάντα μὲ λουλούδια. Ὅταν δὲν ἐργάζομαι, μ' ἀρέσει νὰ κάνω μακρυνοὺς περιπάτους στὴν ἐξοχή. Ἀ, εἶνε τόσο ὡραῖες ἡ οὐγγαρέζικες ἐξοχές! Καὶ παίζουν τόσο γλυκὰ οἱ τσιγγάνοι, οἱ τσιγγάνοι μὲ τὰ τραγούδια τους καὶ μὲ τὰ βιολιά τους τὰ μαγικά!...*

» Κλείνω τὰ μάτια μου ὅταν τοὺς ἀκούω καὶ ἡ μουσική τους μὲ ταξειδεύει στὶς χῶρες τῶν ὀνείρων.

» Ἀ, τὸ τραγοῦδι τῶν τσιγγάνικων βιολιῶν!... Εἶνε μιὰ ἰκεσία, ἕνα παράπονο, ἕνας ὕμνος, μιὰ κραυγή. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί εἶνε!...

» Ἡ καρδιά μου ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶνε ἕνα δεύτερο βιολί, ποὺ δονεῖται ἀπὸ τὴ μελωδία τοῦ πρώτου...».